

Ekonomika a smysl dějin

Mezi národním hospodářstvím a dějinami je podobný vztah jako mezi výživou (a stravovacími zvyklostmi, vůbec životosprávou) a dějinami. Nejde o oblasti bez jakýchkoli vztahů, ale ani o rozhodující, dominantní vliv stravy nebo ekonomiky na dějiny. Bez fungujícího hospodaření neobstojí žádná společnost, přinejmenším nikoli delší dobu, ale sama fungující ekonomika nemůže být rozhodující pro směřování společnosti, zejména pak nikoli pro směřování dlouhodobé. Ale nemůže být pochyb o tom, že různá dějinná zařízení a rozhodnutí musí respektovat ekonomická pravidla, nemá-li se společnost dostat do značných potíží nebo nemá-li se dokonce zhroutit. Na druhou stranu některé ekonomické tendence (a také zvyklosti atd.) musí být ze strany jinak dobře fungující společnosti regulovány resp. omezovány, musí jim být postaveny nějaké meze, pokud se takové tendence zdají ohrožovat samu společnost. A v tom právě vidím onu zmíněnou podobu se stravováním a výživou: tak jako ve výživě platí určitá pravidla, která spíš jen omezují krajnosti (a přehánění atd.), takže je někdy třeba upravovat jídelníček osobám ať už nemocným nebo nesprávně a nezdravě se živícím, je nutno hledět na ekonomiku jako jistý druh společenského zdraví. Takže v případě nějakých mimořádných tendencí nebo sklonů je nutno takové ty „nežádoucí“ ohlídat a eventuálně brzdit. Ani v jednom případě nelze spoléhat na pouhou „samoregulaci“.

(Písek, 150313-1.)